

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-15, [iš Sočio - į Voronežą].

Pasiklausyk, pasiklausyk - vakaro tylą...

Pasiklausyk, pasiklausyk — vakaro tylą...

Ar neateina joks balsas? Ar nesigirdi jokiš šaukimas?.. Pasiklausyk, pasiklausyk tylų vakarą — ar niekas nešaukia?..

Ir kai sutemą juodi šešėliai slanko nuo medžio in medį, nuo žmogaus in žmogų, pasižiūrėk, o, pasižiūrėk, ar neišvysi, ar netiesia in tave kas ilgas rankas, drebančias?.. Ir vakaro varpas, kai šaukia, kai šaukia, ar jis tavojo vardo netaria? O! Pridėk ranką prie [kr]ūtinės, prie širdies ir pasiklausk jos — ar ji nieko nepasakys?..

Pasiklausyk, pasiklausyk tylų vakarą...

Pas mus prasidėjo gražios naktys.

Aš vakare ilgai, ilgai stoviu prie marių, paskui ilgai ilgai vaikštau po sodą tamsų, po palmes, paskui vėlei ilgai ilgai rymau pas mares. Ar tu junti mane? Ar Tu junti, kaip aš žiūriu in tolumą?.. Ar tu junti, kaip aš skrendu su vėjeliu toli-toli, su šešėliais į šiaurės šalį?.. Ar tu atsimeni mane kada, Sesule, ar atsimeni?.. Šiandie einu vėlei į paštą. Juk turiu galop gauti nuo Tavęs laišką, juk turiu, juk turiu gyventi. Negavęs pašte laiško, ein[u] raudodamas atgal — rodos, kad jau niekuomet niekuomet nebegausiu, bet praeina diena — ir vėlei traukia, ir vėlei traukia... Ar šiandie ir vėlei raudodamas grįšiu namo?.. Ne! Aš manau, aš noriu, aš manau... Ne, aš nieko nemanau, aš žinau, kad aš turiu gi galop nuo tavęs gauti. Šiandie tiek Saulės — šiandie gera diena. Šiandie aš neraudosiu — ne! Šiandie aš gausiu laišką. Kartą pas Ivanovą [1] buvau susitikęs su rusų kompozitorium Grečianinovu [2], jisai žadėjo mano vienai dainelei gaidas parašyti. — Ką aš darysiu, jei aš šiandie gausiu nuo tavęs laišką? Ha! Tai turbūt pasiusiu! Nueisiu pas mares ir rėksiu, kiek tik galėsiu!

Žiūrėk in Saulę ir sapnuok.

Buč[iuo]ju. Balytis

15/V

KOMENTARAI

[1] Viačeslavas Ivanovas (1866–1949), rusų rašytojas. Vienas žymiausių rusų simbolistų.

[2] Aleksandras Grečianinovas (1864–1956), rusų kompozitorius, pianistas.